

SUPLEMENT DEL FULL PARROQUIAL - 4 d'octubre de 2020

El fet de no comptar amb les propostes dels consells diocesans i del arxiprestes aconsella mantenir, amb alguns canvis, les mateixes prioritats del curs anterior. La novetat és la introducció a les prioritats.

De les trenta-tres prioritats, a causa de la diversitat de realitats pastorals, és aconsellable que cada parròquia, moviment o associació n'esculli dues o tres.

Si es proposen trenta-tres prioritats és per facilitar que cada comunitat, parròquia, delegació o grup pastoral tingui possibilitats en el moment d'escollir-ne alguna. Que la quantitat no sigui motiu per no pensar-hi, i animi a escollir les més convenients i necessàries.

JESUCRIST, AVUI, CONTINUA PRESENT, ACTUANT I OFERINT ELS SEUS DONS PER A LA MISSIÓ DE L'ESGLÉSIA

Jesucrist ha volgut que la seva missió de salvació continués en la història humana mitjançant l'Església, el Poble de Déu de la Nova Aliança.

Des dels apòstols fins avui, l'Església ha exercit la missió confiada per Jesús i segellada amb els dons de l'Esperit.

Aquesta missió s'ha desenvolupat al llarg dels segles assumint totes les dificultats i situacions viscudes per la humanitat: des dels primers temps de la primera evangelització, els temps apostòlics, passant per la consolidació de les primeres comunitats, sofrint les persecucions, convertint els nous pobles que s'assentaven a l'Occident, semblant l'Evangeli arreu, responent en cada època als reptes que es presentaven, fins al nostre temps.

Nosaltres som l'Església universal, diocesana, i formem comunitats que continuem la missió que el Senyor ens ha confiat. Ho fem en aquest moment de la història atenent les característiques de la societat i volent respondre als reptes que se'ns plantegen.

Avui, nosaltres, deixebles de Jesús, sovint vivim decebuts, desconcertats, perquè aparentment Jesucrist i el seu Evangeli estan fracassant en la nostra societat. Constatem des del rebuig explícit fins a la indiferència o la ignorància. Però també estem esperançats perquè palpem la fe, l'esperança i la caritat en les nostres comunitats, i la voluntat d'afrontar els reptes que se'ns plantegen.

Hem viscut l'experiència del confinament, que ha impedit les celebracions comunitàries de l'Eucaristia, dels baptismes, de les primeres comunions i confirmacions, de les pregàries exequials amb els familiars i amics, i altres accions pastorals. Ara anem recuperant les celebracions

i activitats impedides per la pandèmia, i també l'atenció als qui més n'han sofert les conseqüències. Aquesta és la primera prioritat.

EL MODEL DE LA MISSIÓ: CRIST, EL BON PASTOR

Per la fe sabem que Jesús és avui vivent i actuant, que l'Evangeli és actual. Les accions evangèliques no només succeïren en aquell temps, sinó que es realitzen «avui» i «ara», molt especialment per la missió de l'Església il·luminada pels dons de l'Esperit Sant.

Jesucrist, el Bon Pastor, és l'únic model i l'únic mestre en l'acció pastoral. Els seus sentiments, les seves actituds, el seu tarannà... han de ser «norma» per a tots els qui tenim responsabilitats pastorals.

Se'ns exigeix, per tant, estar-hi en comunió per mitjà de la celebració dels sacraments, de la pregària comunitària i personal, de la caritat i de la comunió amb els germans, pastors i fidels; amb tota l'Església, presidida pel Papa i pels bisbes. Sense restar units al cep, com les sarments, sense que la seva vida passi per la nostra, sense la necessària comunió eclesial, farem coses i proposarem valors, però les nostres accions i activitats no seran «pastorals» per manca d'identificació amb el Crist, el Bon Pastor.

Les accions prioritàries del Bon Pastor poden esdevenir guió i proposta de les nostres prioritats pastorals per a aquest proper curs, tenint molt present la «nova situació» que ens toca viure, convivint amb les mesures adients per afrontar la COVID i per la «represa» de la vida pastoral després de la llarga pausa del confinament i de l'estiu. Caldrà afrontar els reptes que se'ns vagin plantejant a partir dels fets que ens anem trobant.

I. PREDICACIÓ

Jesús parlava, predicava i anunciava l'Evangelí d'una manera pròpia i original (cf. Mc 1, 38; Lc 4, 44), amb autoritat, com reconeix la gent (cf. Mc 1, 22); sovint amb paràboles, per facilitar la comprensió, malgrat constatar que alguns no tenen la disposició per entendre-les. La seva Paraula anunciant l'amor salvador de Déu era bona notícia, oferia esperança, provocava la confiança, convidava al seguiment, exigia una nova manera de viure; també era rebutjada, criticada, interpretada maliciosament per anar-hi en contra i, també, incompresa.

A Mc 16, 15, Jesús ressuscitat envia els deixebles a predicar: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangelí». Cal continuar arreu i sempre la seva predicació i el seu anunci.

Com pot ser que el missatge de Jesús ressoni en tots els pobles i en totes les èpoques? Perquè ve de Déu i perquè Jesús és viu i, a la dreta del Pare, viu la plenitud de la vida divina, i segueix avui anunciant-nos la bona notícia per mitjà de l'Església.

Els qui avui rebem la paraula de Jesús també podem experimentar la seva novetat: pel fet que ens condueix per nous camins, és una paraula nova que fa caminar amb esperança i amb goig.

Som conscients que el repte més important avui és trobar la manera d'evangelitzar, de fer arribar l'Evangelí a les persones en cada etapa de la seva vida, perquè creiem que respon a les necessitats i preguntes més profundes que es poden tenir.

1. Catecumenat

Potenciar el catecumenat d'adults seguint els criteris del Ritual de la Iniciació Cristiana dels Adults i la pràctica pastoral de la nostra Diòcesi. Cal oferir als no batejats una proposta de formació cristiana amb l'ajut de la delegació del catecumenat. També cal oferir als adults no confirmats la possibilitat de rebre el sagrament després d'un període de formació adient. Aquesta formació s'oferirà sobretot en alguns centres a diversos indrets del Bisbat per facilitar la participació.

2. Catequesi

Catequesi d'iniciació i de seguiment

Cal que la catequesi afavoreixi l'experiència de la trobada amb Jesucrist: «Fes, Jesús, que jo et conegui, que si et conec t'estimaré, i si t'estimo et seguiré» (sant Efreem, s. IV). Cal esforçar-se per unir la catequesi amb la celebració de la fe i la pregària.

Venim d'un curs en què es va interrompre l'acció catequètica. No sabem ben bé com reaccionaran les famílies, ni com es desenvoluparà el curs escolar. Per això cal procurar per tots els mitjans una informació a les famílies i a les escoles cristianes sobre la importància que té la catequesi d'infants, oferir el programa concret de la parròquia i insistir que convé iniciar-la als set anys.

Proposar de manera renovada la catequesi de seguiment i la professió de fe per facilitar la continuïtat: catequesi més espaiada, catequesi i esplai, catequesi i escoltisme, catequesi i escolans.

No descuidem la formació dels catequistes per a la preparació de les sessions, que correspon al primer catequista de la comunitat, que és el mossèn.

Cal implicar la família en el procés catequètic servint-se de les trobades i reunions amb els pares per oferir una renovada comprensió de la fe.

Catequesi de confirmació

S'han de proposar diversos mètodes de formació per rebre el sagrament de la confirmació, seguint els cursos de la catequesi o mitjançant una renovada proposta als qui no l'han seguida.

Formació dels adolescents i joves

Cal pensar en l'oferta de propostes de formació i d'acompanyament dels joves afavorint la creació de grups i la participació en les activitats de la delegació episcopal i dels arxiprestats, si s'oferixen.

Formació per als qui exerceixen responsabilitats pastorals

Formació dels qui tenen encomanades missions o responsabilitats pastorals: laics amb missió pastoral, els qui dirigeixen celebracions en absència de prevere, catequistes, membres dels consells pastorals, voluntaris...

Tots els qui tenen nomenament episcopal per exercir responsabilitats pastorals i els qui s'hi preparen han de participar en la formació que se'ls oferirà des de la Vicaria amb l'Institut de Ciències Religioses de Girona. Aquesta formació és del tot necessària per exercir la responsabilitat pastoral encomanada.

Propostes de formació permanent

Cal oferir formació permanent al laïcat, tant en l'àmbit arxiprestal com agrupant parròquies. Aquesta formació ha de tenir com a objectiu aprofundir en la nostra fe, i alhora ha d'oferir recursos per testimoniar i donar raó de la fe cristiana. La proposta formativa *Teologia a prop*, que ofereix l'Institut de Ciències Religioses, és la més adient per a aquesta formació.

La missió de les escoles cristianes en l'evangelització

Cal comptar, col·laborar i sumar la missió i el treball de les escoles cristianes. Molts infants, adolescents, joves i els respectius pares estan vinculats a l'activitat docent i educadora d'aquestes escoles.

A les reunions amb els pares, que es realitzen habitualment, és molt convenient que a partir de l'ideari cristià de la pròpia escola se n'oferixi la comprensió i la fonamentació. De fet, sovint pot esdevenir un primer anunci de la proposta cristiana.

3. Preparació a la recepció dels sacraments

Cal procurar, amb la modalitat que sigui possible, preparar la celebració del baptisme i del matrimoni, almenys amb unes converses d'acolliment, d'explicació i de preparació per a aquests sacraments. Cal ser molt curosos en la confecció de l'expedient del sagrament del matrimoni.

4. Homilia

Compromís de preparar l'homilia per actualitzar la Paraula proclamada a la vida actual de les persones. Procurem que tingui el contingut i el to de bona notícia, fins i tot quan cal recordar les exigències per al deixeble.

5. Grups de revisió o comunicació de vida

En aquests grups s'aconsegueix la lectura evangèlica dels fets de vida i l'assimilació personal de l'Evangeli, que alhora signifiquen ajuda i suport per a la vida cristiana.

6. Mitjans de comunicació i xarxes socials

Convé usar els mitjans de comunicació i de les xarxes socials per oferir el missatge cristià i com a eina de comunicació i informació.

9. L'acompanyament dels malalts i els ancians

En les tasques pastorals cal prioritzar la visita i l'atenció als malalts i als ancians. La manca de salut és una gran pobresa, i és una situació en què retorna el record de moltes ferides que s'han viscut. En aquesta etapa de la vida cal el consol de la fe, l'oferiment de la misericòrdia de Déu, els dons dels sacraments de la malaltia i l'acompanyament afectuós.

II. GUARICIÓ – MISERICÒRDIA

Jesús lluita contra els mals que destrueixen la vida. Per mitjà de l'acció i la paraula, Jesús lluita contra la fam (cf. Mc 6, 35-44), la malaltia, la tristesa, la ignorància, l'abandonament (cf. Mt 9,36), la solitud, la lletra que mata, la discriminació, les lleis opressores, la injustícia, la por, els mals de la naturalesa (cf. Mt 8,26), el sofriment, el pecat, la mort, el maligne.

Ha vingut perquè tots tinguem vida, i vida abundant (cf. Jn 10,10).

A qui ell crida, també l'envia a la missió de guarir les malalties i treure els esperits malignes. (cf. Mc 3,15; 6, 12). A l'apèndix de l'evangeli de Marc queda ben clar que Jesús no només envia a predicar, sinó a guarir els malalts (cf. Mc 16, 14-18).

Els miracles o signes de Jesús verifiquen la irrupció del regne de Déu, del regne de la vida, en les persones sotmeses a tot tipus de mals.

Podem contemplar com les narracions de la passió del Senyor estan acompanyades per petits i grans actes del seu amor misericordiós. Alhora, Crist supera el dolor per mitjà de l'Amor, i de la mateixa manera cal afrontar el dolor en el món.

Som conscients que el pecat i el mal es manifesten d'una manera global i estructurada colpejant col·lectius i persones, però també se sofreix en la senzillesa de la vida de cada dia en cada persona.

Certament hem de valorar molt els sacraments de guarició: la Penitència i la Unció dels malalts. Però alhora ens cal descobrir les possibilitats que tenim de guarir ferides en les persones per mitjà de moltes accions de la «pastoral ordinària».

Podem guarir del pecat, però també de la feblesa i la solitud en els malalts, de la tristesa, la desesperança i el dol en l'experiència de la mort; també de l'odi, de la por, de la ignorància religiosa...

7. El sacrament de la Penitència

El sacrament de la misericòrdia i de la guarició és el sacrament de la Penitència. Cal oferir-lo sempre que sigui possible segons un horari de confessions, molt especialment en aquelles esglésies que són més visitades. Alhora, a causa de les dificultats que sovint es constaten, serà necessari explicar el sacrament i animar a rebre'l.

8. El sacrament de la Unció dels malalts

Per superar els prejudicis en relació amb aquest sacrament i per fer possible que sigui rebut per les persones considerades sanitàriament «de risc», cal oferir celebracions comunitàries de la Unció a les parròquies i també a les residències, si és possible.

10. Exèquies i acompanyament en el dol

En la celebració de les exèquies cal manifestar la bona notícia de l'amor i de la misericòrdia de Déu. La pregària –amb o sense eucaristia– la companyia, la salutació i el condol als familiars més propers sempre són un signe de misericòrdia. En l'experiència de la mort, la presència de l'Església aporta serenor i esperança.

11. Acolliment de les persones i famílies

Tots els membres de les comunitats parroquials, i especialment els preveres, diaques i responsables de serveis pastorals, han d'intensificar la seva presència en aquelles situacions de sofriment i alegria que viuen les persones en els pobles i en els barris.

Cal atendre i acollir totes les famílies i, d'una manera especial, les famílies «ferides» (separats, divorciats, divorciats tornats a casar, famílies monoparentals...). Que experimentin la virtut de la misericòrdia, que se sentin acompanyades i –si s'escau– orientades al Centre d'Orientació Familiar (COF) de la nostra Diòcesi.

12. Associacions de servei i atenció als malalts

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Continuar amb la missió encomanada, dirigida a l'atenció als malalts i al pelegrinatge a Lourdes, col·laborant amb la delegació de Pastoral de la Salut.

Mantenir i potenciar la presència, el servei i la formació dels joves sobretot durant els dies del pelegrinatge.

Fraternitat de malalts i minusvàlids

Valorar la finalitat de la Fraternitat i proposar a malalts i minusvàlids coneguts la seva vinculació i participació en les activitats.

Moviment de fe i llum

Donar suport a aquest moviment des de les parròquies.

III. DEIXEBLES – COMUNITAT

Jesús crida els apòstols, els acompanya i els forma durant aquells pocs anys. Conviu amb ells, menja amb ells, s'alegra amb ells, sofreix amb ells, parla amb ells. Gràcies a aquesta convivència la crida s'aprofundeix, el procés de conversió avança, es forja comunitat. Notem la seva pedagogia: anunciar l'amor de Déu, descobrir les necessitats del poble, reflexionar sobre els fets i qüestions religioses, incorporar a la missió la revisió d'aquesta, ensenyar a pregar, defensar els seus deixebles dels adversaris, procurar el seu descans i l'alimentació, preparar-se per al conflicte.

Aquesta comunitat a l'entorn de Jesús adquireix unes característiques molt novadores:

Tots són germans. «No us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans» (Mt 23, 8). El lligam de la comunitat és la fraternitat.

Compartir els béns. Ningú no tenia res com a propi (cf. Mt 19,27). Tenien una caixa en comú que es compartia amb els pobres (cf. Jn 13, 29).

Amistat profunda amb Jesucrist. «A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15,15).

El poder és servei. «Els reis de totes les nacions disposen com a amos dels seus súbdits, i els qui tenen autoritat es donen el títol de "benefactors". Entre vosaltres no ha de ser pas així: el més important d'entre vosaltres s'ha de comportar com si fos el més jove, i el qui mana s'ha de comportar com el criat que serveix» (Lc 22, 25.26). «Qui vulgui ser important ha de ser el vostre servidor» (Mc 10,43).

El do de perdonar. Aquest poder es dona a Pere, als apòstols i a la comunitat (cf. Mt 18, 18). El perdó de Déu passa per la comunitat, que alhora ha de ser sempre un lloc de reconciliació i no de condemnació mútua.

Pregària en comú. Anaven al temple, freqüentaven les sinagogues, aprenien a pregar, pregaven en petits grups amb Jesús.

Alegria. «Alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits al cel» (Lc 10,20). Alegria enmig del dolor i la persecució: «Feliços vosaltres quan, per causa meua, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies» (Mt 5,11). Una alegria que ningú no pot prendre (cf. Jn 16,20-22).

Comunitat per a la missió d'anunciar l'Evangelí. «Com el Pare m'ha enviat a mi, jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21).

El projecte cristià dota l'home amb una comunitat. El cristianisme és obertura a la realitat de tota altra persona, una obertura portada per l'amor als altres. Tanmateix, aquesta obertura no es fa individualment sinó que és feta personalment des d'un sentit profund de «comunitat» que comparteix el pa i l'amor amb els altres. La força que sosté el cristianisme és la força de la comunitat (Església), que prega i actua en comunió amb Déu. La comunitat és el lloc propi de realització del cristianisme. L'individualisme no té lloc dins el cristianisme: només en la comunitat que celebra i actua hom troba el lloc adequat per compartir i celebrar la vida.

13. Som comunitat

Cal insistir en la importància que té la comunitat per a la vida cristiana i per a l'evangelització, remarcant que la comunitat parroquial és responsabilitat de tots. En els moments actuals cal proposar tot el que ajudi a sentir-se vinculat a la parròquia, donant a conèixer el que ofereix.

14. Sinodalitat

«Fer camí junts» ens demana exercir la coresponsabilitat en l'Església diocesana, però també en les parròquies i associacions.

El Concili Provincial Tarraconense resol que els cristians laics tinguin responsabilitats directives (R134), que el Consell Presbiteral i el Consell de pastoral puguin complir amb encert la seva missió (R135) i que, amb una adaptació a cada situació o possibilitats en les parròquies i arxiprestats, hi actuï un consell de pastoral.

15. Ministeris en la comunitat

Perquè les comunitats siguin vives i exerceixin la seva missió calen diversos ministeris i serveis. Cal valorar molt el ministeri ordenat i vetllar perquè sorgeixin les vocacions que necessitem. El Concili Provincial Tarraconense demana formar i acompanyar laics i laiques amb missió pastoral tant en les parròquies com en les institucions d'apostolat. Entre els serveis a les comunitats cal destacar els serveis litúrgics, la catequesi, la sol·licitud envers els malalts, els responsables dels joves i de la gent gran, els voluntaris de Càritas, els qui tenen cura de la neteja i ornamentació del temple, els ecònoms, sempre en la mesura de les possibilitats i la realitat de cada parròquia.

Equips parroquials d'acció pastoral

Equip de persones que col·laboren amb el rector i que s'encarreguen dels serveis que necessita la parròquia per mantenir la seva vitalitat i fer possible l'atenció pastoral que ha d'oferir.

16. Comunió i coordinació entre comunitats

La majoria de parròquies no poden oferir totes soles alguns dels serveis i les ajudes que necessiten els fidels; per això és necessari que en l'àmbit arxiprestal o de parròquies agrupades s'ofereixin aquests serveis, com la catequesi en els diferents cursos, la preparació a la confirmació, la pastoral de joventut, la formació en el catecumenat, la preparació al matrimoni, la formació dels adults...

Caldrà que algunes parròquies assumeixin la missió de «Parròquies de Servei» a les altres per estar situades en pobles o viles de referència social en el territori.

17. Parròquies i delegacions

Cal procurar que la comunicació entre les delegacions episcopals i les parròquies sigui més intensa, perquè la missió de les delegacions és ajudar les parròquies i les altres institucions en la pastoral ordinària i concretar les prioritats pastorals. Les parròquies i les altres institucions han de conèixer les propostes de les delegacions, valorar-les i demanar ajuda, si s'escau, per aplicar-les.

18. Els moviments d'apostolat, associacions i els grups de cristians

- Cal la coordinació de moviments i grups en l'àmbit de la delegació d'apostolat seglar.

- Proposar la creació de grups de laics per ajudar-se a créixer en la vida cristiana a partir de la reflexió cristiana de la seva vida, de la pregària, de l'ajuda mútua.

- Aprofundir les concrecions que ha de tenir per a cada moviment la urgència de l'evangelització.

19. Comunitats de vida consagrada

La presència de les comunitats de vida consagrada és un do preciós i necessari per al present i el futur del

Poble de Déu, perquè pertany íntimament a la seva vida, la seva santedat i la seva missió. La delegació vetllarà per les necessitats de les comunitats i per la seva vinculació a la diòcesi.

IV. PREGÀRIA

Tal com consta en els evangelis, Crist pregava en molts moments de la seva activitat pastoral. És important recordar-ho com a referència per a les situacions que ens han de portar a la pregària.

- Abans d'instituir els apòstols. Jesús passa tota la nit a la muntanya, pregant (cf. Lc 6, 12)
- La transfiguració. Jesús, amb Pere, Jaume i Joan, puja a la muntanya a pregar (cf. Lc 9,12).
- Donant gràcies per la fe dels humils i senzills (cf. Lc 22,22).
- L'elogi de la contemplació. A Betània elogia l'actitud de Maria perquè ha escollit la millor part (cf. Lc 10, 38-41).
- El Parenostre. Els deixebles, en veure el seu mestre pregar, li demanen: «Ensenya'ns a pregar». La pregària del Parenostre i les exhortacions a pregar amb confiança és la resposta de Jesús (cf. Lc 11,1-13).
- Demanant perdó. En la pregària cal manifestar-se humil i necessitat. La paràbola del fariseu i el publicà pregant en el temple és una mostra de la veritable actitud del qui prega (cf. Lc 18, 9-14).
- La pregària en el dolor. El model és l'oració a l'hort de Getsemaní. Demana la companyia d'alguns deixebles, malgrat que s'adormin. Manifesta al Pare els sentiments de dolor i incomprensió per la condemna que ha de viure (el calze). Accepta la voluntat salvadora del Pare, i és confortat i enfortit.

Així com Jesús anava descobrint la voluntat del Pare en la pregària, així també nosaltres hi podem descobrir què se'ns demana en el nostre temps. La pregària és fonamental per ser fidels a la nostra missió de cristians laics, consagrats, diaques, preveres o bisbes, en la societat.

Preguem, primer escoltant el Senyor i meditant la seva Paraula, servint-nos de les pregàries bíbliques. Preguem en tota situació: per demanar els dons de l'Esperit, per demanar créixer en les virtuts de la fe, l'esperança i la caritat, per donar gràcies, per demanar perdó, per demanar els favors que necessitem, per entendre i interpretar els fets que vivim, per solidaritzar-nos amb els sofriments de la humanitat.

20. Ensenyar a pregar

A pregar se n'aprèn pregant, però cal que pedagògicament se'n faci l'aprenentatge, sobretot en les primeres etapes de la vida: en la família, en la catequesi, en la formació cristiana, i també en les celebracions.

21. Pregàries a la parròquia

Introduir la pregària de laudes o vespres en les misses matinals o vespertines diàries per unir-se a la pregària de tota l'Església.

Per ajudar a la pregària personal i comunitària, alguns dies a la setmana, cada parròquia o agrupació de parròquies pot organitzar un espai de pregària assumint tots els registres i maneres de pregar que siguin possibles: pregària d'adoració davant del Santíssim; lectura contemplativa de la Paraula de Déu; pregàries «a l'estil de Taizé», espe-

cialment convocades per als joves; pregàries marianes en ocasió de novenes, aplecs, festes patronals; pregàries per les vocacions; i també pregàries a partir de fets que tinguin un relleu especial en la població.

22. Pregàries exequials

En l'experiència de la mort, la pregària de l'Església que acompanya el dolor dels familiars, que prega pel difunt i que ofereix l'esperança de la vida en plenitud, és ocasió d'evangelització i de caritat.

23. Pregàries de benedicció

Durant l'any, depenent de les tradicions locals, s'acostuma a beneir persones, animals, vehicles, objectes religiosos, collites, el terme... Aprofitem aquestes ocasions per ensenyar i ajudar a pregar.

V. EUCARISTIA

Els evangelis sinòptics recullen tots tres la narració del sopar de Jesús instituint l'Eucaristia (cf. Mt 26,26-30. Mc 14, 20-26. Lc 22, 15-20). L'evangeli de Joan recull el rentament de peus en aquell sopar. Però en la perspectiva eucarística ofereix una alternativa en el capítol 6 en la multiplicació dels pans i els peixos i el discurs sobre el pa de vida menjat amb fe (vv. 25-51). Cal subratllar algunes afirmacions: «Jo soc el pa que dona la vida: els qui venen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set (v. 35). Qui menja aquest pa viurà per sempre. Més encara: el pa que jo donaré és la meua carn perquè doni vida al món» (v. 51). En resum: el meu cos, ara gloriós, és el pa viu que dona vida als humans.

L'Eucaristia és memorial, acció de gràcies, comunió, compromís:

- Memorial

El memorial és molt més que un simple record, és un esdeveniment, ja que actualitza ara i aquí el fet de la vida, mort i resurrecció de Jesucrist.

En l'Eucaristia, Jesús es continua oferint, donant-se a tota la humanitat i a cadascun de nosaltres com a sang que ens purifica i guareix de tota culpa, com a renovació de l'aliança d'amor envers nosaltres i la humanitat, com a aliment per viure i ajudar a viure segons Déu.

L'Eucaristia no és la nostra obra, el nostre compromís, sinó que celebra i actualitza el compromís del Senyor amb nosaltres i amb la humanitat. Celebrem que el Senyor Jesús ve a la nostra vida i a la història actual de la humanitat: quedant-se al nostre costat, parlant-nos, fent-se aliment, comunicant-nos els seus dons.

- Acció de gràcies

La celebració sempre és acció de gràcies per l'encarnació, vida, mort i resurrecció del Senyor, i pel pla salvador de Déu per a tota la humanitat.

- Comunió

La finalitat de l'Eucaristia és la *koinonia*, la comunió, que el creient romangui en Crist, i Crist en ell; alhora, construeix la comunió entre els fidels.

Alimentar-se amb el cos i la sang de Crist és necessari per créixer en el seu amor i en la comunió eclesial.

- Compromís de caritat

La caritat fraterna no és una simple conseqüència de l'Eucaristia. No és que, després de la celebració, calgui exercitar-se en l'amor fratern. És que l'amor fratern forma

part indissoluble del que celebrem: el Pa de la Vida entregat per a la vida del món, de l'home i de tots els homes. L'Església de l'Eucaristia és l'Església de l'amor fratern.

24. Celebració de l'Eucaristia

En el nostre temps i per tots els mitjans cal insistir en la importància de la celebració de l'eucaristia dominical per a la vida del cristià. Sense la trobada sacramental amb Jesucrist –que és acció de gràcies, recepció del seus dons i comunió– la vida cristiana s'afebleix.

En la predicació i la formació, cal insistir en la necessitat de l'Eucaristia –sobretot la dominical– per a la vida cristiana.

Tenir cura de la qualitat de les celebracions. Tot i que els mitjans siguin senzills, hem de procurar que les celebracions tinguin qualitat en les lectures, els cants, les pregàries, l'homilia i els signes, de manera que afavoreixin una participació entenedora i joiosa.

25. Celebracions dominicals en absència de prevere

Les celebracions dominicals en absència de prevere s'han d'oferir només en els llocs on no es pugui celebrar l'Eucaristia i sigui del tot necessari. El seu objectiu és no perdre el sentit del diumenge i facilitar la reunió dominical, en la qual poder escoltar la Paraula de Déu i rebre la comunió. Aquestes celebracions, que seguiran el ritual aprovat, han de ser presidides pels diaques o dirigides per fidels preparats i que comptin amb nomenament episcopal.

26. Celebració de l'Eucaristia pels difunts

En augmentar les celebracions exequials sense missa, cada parròquia ha d'oferir una eucaristia per tots els seus difunts de la setmana o del mes.

27. Celebració de l'Eucaristia en les festes pròpies

La celebració en les festes pròpies i en els aplecs és una oportunitat per pregar i viure els trets fonamentals de la proposta cristiana.

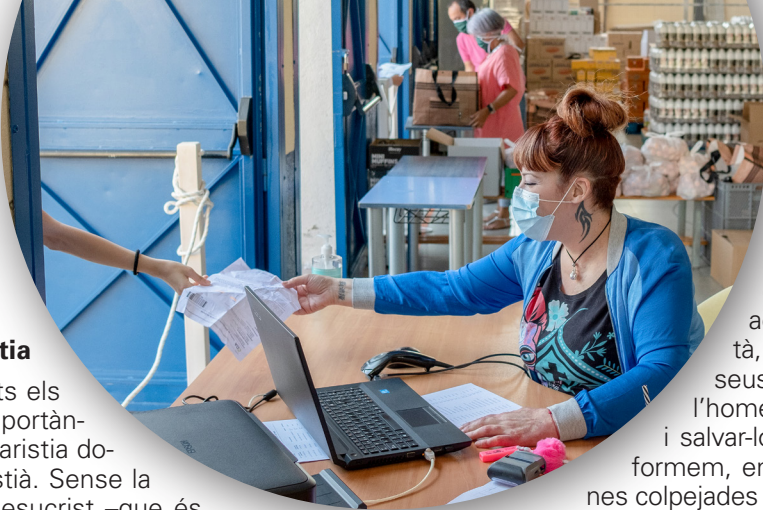
28. Atenció especial als santuaris

Els santuaris són percebuts com a espais sagrats als quals anar com a pelegrins per trobar un moment de descans, de silenci i de contemplació enmig de la pressa dels nostres dies. Poden ser un lloc genuí d'evangelització, i cal vetllar perquè ho siguin.

VI. SERVEI – COMPROMÍS

El rentament de peus dels deixebles en aquell sopar de comiat i l'explicació del gest per Jesús mateix mostren el compromís del Senyor com a servidor: «Vosaltres em dieu «Mestre» i «Senyor», i feu bé de dir-ho, perquè ho soc. Si, doncs, jo, que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet» (Jn 13, 13-15).

Seguint les narracions evangèliques ens adonem que la salvació és realitzada en el perdó, les guaricions, les resurreccions, el consol, l'alimentació de la multitud, l'ensenyament...

Jesús és el qui estima, i ho manifesta fent-se servidor fins a donar la vida (Mt 20,28).

En el seu ensenyament, la paràbola del bon samarità és emblemàtica de la seva pròpia actitud. Ell és el Bon Samarità, i alhora és el model per als seus deixebles. Jesús s'acosta a l'home colpejat pel mal per guarir-lo i salvar-lo. L'Església, i tots els que la formem, ens hem d'acostar a les persones colpejades pel mal per actuar com Jesús.

El projecte cristià és un projecte que orienta bé la nostra relació amb els altres. El projecte cristià ofereix una novetat radical: establir lligams no només de respecte i de consideració envers els altres, sinó lligams d'amor personal. El cristianisme és la crida a un exercici d'amor envers tothom, sobretot als més pròxims, perquè estan a la vora o perquè ens hi apropem, encara que siguin el rebuig de la societat. L'aproximació amorosa als altres, a tothom, és una dimensió específica del cristià i, en aquesta dimensió de teixir lligams d'amor amb els altres, ens afirmem nosaltres mateixos perquè ens obre a una dimensió nova de la nostra existència, més humana i humanitzada: la relació amb Déu a través de la relació amb els altres.

29. Compromís amb les institucions de la societat

Cal animar i donar suport al compromís dels cristians en les institucions que treballen per al bé comú de la societat. Pensem en els parlaments, ajuntaments, sindicats, centres culturals, clubs esportius i educatius, AMPA de les escoles, fundacions socials...

30. Càritas

La missió de Càritas, d'acolliment i servei als més desvalguts, també és prioritària a la parròquia, sovint en col·laboració amb altres parròquies de l'entorn i de l'arxiprestat. Cal seguir i adaptar, quan s'escaigui, les orientacions de Càritas Diocesana. Alhora, cal conscienciar els fidels de la seva responsabilitat amb Càritas perquè la sentin com a pròpia.

31. Fundacions i patronats amb finalitats socials

Cal agrair i valorar la tasca d'aquests patronats, molt especialment com a resposta al problema de l'habitatge. Caldria facilitar més informació de la seva missió, sovint desconeguda.

32. Moviments educatius en el temps lliure

Els centres d'esplai i els agrupaments escoltes són els dos moviments educatius del temps lliure del nostre Bisbat. Cal que aprofundeixin els seus objectius i estrenyin vincles amb les comunitats parroquials.

33. Participació en la vida dels pobles

Les comunitats parroquials, també a través dels preveres, diaques i responsables de serveis pastorals, han de mantenir –i enfortir si cal– la seva presència en aquelles situacions de sofriment i alegria que viuen les persones en els pobles i en els barris.

✠ FRANCESC PARDO I ARTIGAS,
bisbe de Girona

4 d'octubre de 2020